

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Hanou Kadaňovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **X. X.**, státní příslušnost X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Čížinským
sídlem Varšavská 714/38, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované z 11. 12. 2025, č.j. MV-175372-5/SO-2025

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2025, č.j. MV-175372-5/SO-2025, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 13.140 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Pavla Čížinského, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

I. Předmět řízení

1. Žalobce, občan Uzbekistánu pobývající v České republice na základě uděleného povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU, se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2025, č.j. MV-175372-5/SO-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAM“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 7. 10. 2025, č.j. OAM-32105-21/TP-2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). OAM prvostupňovým rozhodnutím podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, podanou dne 11. 11. 2024 podle § 87h odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců (dále jen „žádost“).
2. OAM dospěl v prvostupňovém rozhodnutí k závěru, že žalobce neprokázal své postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie (dále jen „EU“) podle zákonné definice uvedené v § 15 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Konkrétně z toho důvodu, že ve smyslu tohoto ustanovení neprokázal, že by byl na vlastní dceři, která je unijní občankou, z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči, nebo že byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

II. Žaloba a vyjádření žalované

3. V žalobě žalobce namítá předně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí; uvádí pro to zejména dva dílčí důvody. Tím prvním je skutečnost, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nevysvětlila, proč byl žalobci status rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců přiznán v dřívějším řízení o udělení povolení k přechodnému pobytu, zatímco v následném řízení o udělení povolení k trvalému pobytu žalobce podmínky dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců již nesplnil. Žalobce nepřisvědčuje argumentaci, že se situace plynutím času změnila. Žalovaná se podle něj dopustila chybného právního posouzení a fakticky nerespektovala pravomocné rozhodnutí o udělení povolení k žalobcovu přechodnému pobytu, pokud připustila, že žalobce jako rodinný příslušník může pro účely svého přechodného pobytu podmínky dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nadále splňovat, ale pro účely trvalého pobytu je již nesplňuje. Současně takovým závěrem učinila napadené rozhodnutí vnitřně rozporným. Nepřezkoumatelnost žalobce za druhé spatřuje v opomenutí některých důkazních návrhů; žalovaná konkrétně nevysvětlila, proč neprovedla jím navržený výslech žalobcova zetě a susedky, ač povinnost takového vysvětlení vyplývá z judikatury správních soudů, mj. z rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 14 A 52/2018-49 nebo z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č.j. 5 Azs 349/2020-37. Žalobce přitom v podání z 24. 4. 2025 prvostupňovému orgánu sdělil, že výslech má proveden za účelem prokázání závislosti na dceři.
4. Další žalobní námitkou žalobce upozornil na to, že žalovaná tytéž, resp. zcela obdobné důkazy nyní hodnotila zcela odlišně od toho, jak důkazy hodnotila v předcházejícím řízení o udělení povolení k přechodnému pobytu. Zatímco v řízení o udělení povolení k přechodnému pobytu byly pro přiznání statusu rodinného příslušníka předložené důkazy dostačující, nyní již byly pro prokázání téže skutečnosti považovány za nedostatečné; takovým postupem žalovaná porušila zásadu správního řízení obsaženou v § 2 odst. 4

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a napadené rozhodnutí učinila překvapivým.

5. Dle žalobce nebyl v řízení zjištěn skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci, když jej správní orgány nevyzvaly po závěru, že jsou jím předložené důkazy nedostatečné, k dalšímu doplnění, a když také neprovedly žalobcem navržené výsledky jeho zetě a sousedky. Provedené důkazy pak byly také nesprávně hodnoceny.
6. Závěrem žalobce namítá nedostatečné posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nezvážila, přiměřenost s ohledem na zájem získat trvalý pobyt kvůli tomu, že současně s ním získá také účast na veřejném zdravotním pojištění.
7. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla žalobu zamítnout. Žalobní námitky označila za bezdůvodné. S ohledem na jejich podobnost s námitkami odvolacími pak odkázala na část III. napadeného rozhodnutí, kde se k odvolacím námitkám podrobně vyjádřila. Odkázala také na spisový materiál.

III. Průběh jednání před správními orgány a obsah prvostupňového rozhodnutí

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce jako občan Uzbekistánu požádal dne 22. 9. 2022 o udělení povolení k přechodnému pobytu na území ČR, a to jako rodinný příslušník občana EU, své dcery, paní N. I. (dále též „dcera“), která má české občanství. OAM žádost o povolení k přechodnému pobytu nejprve rozhodnutím z 5. 2. 2024 č.j. OAM-13058-26/PP-2022 zamítl (dále jen „rozhodnutí z 5. 2. 2024“). Žalovaná však uvedené rozhodnutí zrušila rozhodnutím z 21. 5. 2024, č.j. MV-53869-4/SO-2024 (dále jen „rozhodnutí z 21. 5. 2024“). Prvostupňovému orgánu vytkla nesprávné posouzení žalobcovy závislosti na dceřině péči, výslovně přitom odkázala na lékařskou zprávu vystavenou praktickým lékařem doc. MUDr. J. Ch., Ph.D. (dále jen „praktický lékař“) z 21. 11. 2022 (dále jen „lékařská zpráva z 21. 11. 2022“) a provedený výslech dcery. Z nich měla žalobcovu závislost na dceři za prokázanou. Současně upozornila na to, že žalobce bude muset pro účely nového posouzení žádosti o povolení k přechodnému pobytu předložit aktuální podklady, s ohledem na plynutí času doporučila také zvážit opakování některých výsledků. V navazujícím řízení žalobce předložil aktuální podklady, na jejichž základě a s ohledem na právní názor žalované obsažený v rozhodnutí z 21. 5. 2024 následně OAM vydal žalobci povolení k přechodnému pobytu; přechodný pobyt mu byl udělen dne 16. 7. 2024 s platností od 20. 9. 2024 do 19. 9. 2027. Řízení bylo pravomocně skončeno dne 7. 11. 2024.
9. Dne 11. 11. 2024 podal žalobce nyní posuzovanou žádost o povolení k trvalému pobytu po dvou letech nepřetržitého pobytu jako rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Za rodinného příslušníka opět označil svou dceru. K žádosti přiložil uzbecký cestovní doklad, doklad o zajištěném ubytování dcerou a průkaz k povolení k přechodnému pobytu platný do 19. 9. 2027. S ohledem na krátký časový odstup od skončení řízení o udělení povolení k přechodnému pobytu požádal, aby byl do správního spisu založen spis právě z tohoto řízení. Kvůli nečinnosti prvostupňového orgánu se žalobce následně obrátil na žalovanou, která opatřením z 25. 2. 2025 přikázala prvostupňovému orgánu rozhodnout. Dne 1. 4. 2025 si OAM opatřil spisový materiál, zejména rodný list dcery, výpisy z účtů dcery u Revolut Bank UAB a Fio banka, a.s., potvrzení o výši uzbeckého důchodu a lékařské zprávy z Uzbekistánu s českými překlady; dále lékařskou zprávu z 21. 11. 2022, lékařskou zprávu od praktického lékaře z 3. 6. 2024 (dále jen „lékařská

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zpráva z 3. 6. 2024“) a protokol o žalobcově výsledku z řízení o povolení přechodného pobytu (dále jen „protokol z 3. 7. 2023“). Následně byl žalobce dne 2. 4. 2025 vyzván k odstranění vad žádosti, zejména k předložení aktuálních dokladů dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a k identifikaci rodinného příslušníka – občana EU. OAM ve výzvě mj. dospěl k závěru, že lékařské zprávy jsou starší 180 dnů, což je v rozporu s § 87w zákona o pobytu cizinců. Dne 8. 4. 2025 pak v bydlišti žalobce proběhla pobytová kontrola.

10. Dne 24. 4. 2025 žalobce reagoval na výzvu OAM; v podání setrval na tvrzení o závislosti na péči a výživě své dcery, kterou opětovně označil za rodinného příslušníka, navrhl také opětovné provedení svého účastnického výsledku a svědeckých výsledků manželky a dcery, a, stejně jako v řízení o udělení povolení k přechodnému pobytu, svědeckých výsledků zete a sousedky. Předložil listiny o úhradě svého soukromého zdravotního pojištění a potvrzení o úhradě a rezervacích svých pobytů v zahraničí, které byly realizovány dcerou. Současně podal stížnost na postup OAM. Dne 29. 4. 2025 předložil novou lékařskou zprávu od praktického lékaře z dubna 2025 (dále jen „lékařská zpráva z dubna 2025“ – konkrétní dubnové datum není z listiny čitelné, pozn. soudu) a dne 12. 5. 2025 doklad o aktuální výši svého uzbeckého starobního důchodu. Žalovaná následně v reakci na stížnost z 24. 4. 2025 shledala potřebu nového dokazování. Dne 10. 6. 2025 OAM umožnil žalobci seznámit se s podklady pro rozhodnutí; této možnosti žalobce dne 3. 7. 2025 využil s tím, že se písemně vyjádří, to však již neučinil.
11. OAM v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že si ze spisového materiálu z řízení o udělení povolení k přechodnému pobytu opatřil rodný list dcery, lékařské zprávy (jak uzbecké, tak české) z let 2020 až 2024, potvrzení o žalobcově uzbeckém důchodu z 3. 6. 2022, pohyby na účtu žalobcovy dcery u společnosti Fio Banka za období od ledna do června 2024 a výpis z účtu žalobcovy dcery u společnosti Revolut Bank za období od ledna 2024 do května 2024. Tyto důkazy označil za starší 180 dnů, tedy neaktuální, a konstatoval, že žalobce vyzval k jejich doplnění. Dále shrnul obsah žalobcova vyjádření z 24. 4. 2025 a k němu předložené důkazy. Z lékařské zprávy z dubna 2025 citoval žalobcovu diagnózu a jeho schopnosti v otázce sebeobsluhy, citoval také závěry z pobytového šetření z dubna 2025, přihlédl k výši uzbeckého starobního důchodu doložené žalobcem dne 12. 5. 2025, shrnul obsah protokolu z 3. 7. 2023.
12. Prvostupňový orgán uzavřel, že žalobce je sice předkem občana EU a splnil také další podmínku nepřetržitého dvouletého pobytu, neprokázal však pro uspokojování svých základních potřeb závislost na dcerou poskytované výživě ani jiné nutné péči dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Lékařské zprávy, zejména ta z dubna 2025, která je dle OAM téměř totožná s lékařskou zprávou 3. 6. 2024, podle OAM neprokazují potřebu soustavné péče ani závažné omezení žalobcovy soběstačnosti. Lékařská zpráva z dubna 2025 dle OAM nesplňuje stanovené požadavky, nemá tak jako důkaz vypovídající hodnotu; vyšetření bylo provedeno praktickým lékařem (nikoli odborníkem); z lékařské zprávy nevyplývá žalobcův celkový zdravotní stav, není z ní ani patrný vliv žalobcových chorob na jeho život. OAM z ní nebyl schopen seznat míru žalobcovy schopnosti zvládat úkony běžného života jako je mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Žalobce tak podle OAM neprokázal, že vyžaduje soustavnou péči. OAM zdůraznil, že to je žalobce, na kterého je v řízení o žádosti kladen větší důraz stran důkazního břemene. OAM neakceptoval ani lékařské zprávy z Uzbekistánu, neboť nebyly vystaveny zdravotnickými zařízeními registrovanými v České republice. Z pobytového šetření a také

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

z protokolu z 3. 7. 2023 OAM seznal, že dcera, s níž žalobce v jejím bytě žije společně se svou manželkou, zetěm a dvěma nezletilými vnuky, má pronajatý ještě i jiný byt v sousedství, který členové rodiny příležitostně využívají v případě nemoci. Žalobce také s manželkou před příjezdem do České republiky navštívil syna v Kanadě. Z předložených důkazů o ubytování hrazených dcerou také vyplynulo, že byl žalobce sám s manželkou na dovolené. OAM tak uzavřel, že žalobce navštěvuje pouze praktického lékaře, neřeší tedy další zdravotní obtíže se specializovanými lékaři, a může sám cestovat do zahraničí bez pomoci ošetřovatelky nebo jiné osoby, která by se mu věnovala. Neprokázal tak, že by od dcery k uspokojování svých základních potřeb vyžadoval jinou nutnou péči.

13. Dle OAM žalobce také neprokázal, že by byl na dceři závislý při uspokojování svých základních potřeb výživou. Aktuální bankovní výpisy neprokázaly tvrzené faktické užívání účtu žalobcem, ani to, že by dcera žalobci poskytovala finance nad rámec běžné rodinné pomoci. Z protokolu z 3. 7. 2023 a předložených dokladů má prvostupňový orgán za prokázané, že žalobce v domovském státě pobírá starobní důchod; je přitom lhotejné, že činí cca 1/3 průměrného českého starobního důchodu, neboť zásadní je dostatečnost v domovském státě. Žalobcova manželka v Uzbekistánu vlastní byt, měli tam tak nižší náklady na bydlení, jejich starobní důchody by jim pro uspokojování základních životních potřeb stačily, pokud by si žalobce nemusel kupovat léky.
14. Závěrem OAM posoudil dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců a uzavřel, že s ohledem na jeho trvající povolení k přechodnému pobytu do 19. 9. 2027 k nepřiměřenému zásahu do žalobcových práv při zamítnutí jeho žádosti nedochází.
15. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. V něm namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť OAM dospěl k závěru, že žalobce není rodinným příslušníkem dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, aniž by vysvětlil rozpor s dosud pravomocným a nezrušeným rozhodnutím o udělení povolení k přechodnému pobytu, které tento status deklarovalo. Odkaz na platnost přechodného pobytu do 19. 9. 2027 žalobce považoval za vnitřně rozporný a nerespektující předchozí rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost spatřoval rovněž v tom, že se OAM nevypořádal s jeho důkazními návrhy na provedení svědeckých výpovědí z 24. 4. 2025. Žalobce dále namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu. Uvedl, že žádost podal dne 11. 11. 2024 v očekávání, že skutkové závěry z předchozího řízení o povolení k přechodnému pobytu budou využitelné i v řízení o pobytu trvalém. OAM však byl dle jeho názoru nejprve nečinný, teprve dne 1. 4. 2025 shledal potřebu nového dokazování. Žalobce následně předložil nové podklady a navrhl důkazy obdobné těm, které byly v předchozím řízení uznány za dostatečné. Podle žalobce OAM pochybil, pokud tyto důkazy buď neprovedl, opomenul, nebo označil za nedostatečné, aniž by jej vyzval k doplnění. Za překvapivé označil i zpochybnění užívání účtu u Revolut Bank. Žalobce nesouhlasil ani s právními závěry prvostupňového orgánu, zejména s odmítnutím lékařských zpráv od českého praktického lékaře a také lékařských zpráv z domovského státu; jejich odmítnutí označil za rozporné se zásadou volného hodnocení důkazů. Poukázal přitom na rozhodnutí žalované z 21. 5. 2024, v němž byla totožná lékařská zpráva z 21. 11. 2022 považována pro posouzení závislosti na péči za relevantní. Pokud se měl žalobce podrobit lékařskému vyšetření u specialisty, měl jej k tomu OAM vyzvat. Nesouhlasil rovněž s označením uzbeckého důchodu jako dostatečného příjmu, a to ve vztahu k poměrům v zemi původu, když od roku 2022 žalobce legálně pobývá v Česku. Vymezil se také vůči závěru, že neschopnost hradit zdravotní potřeby

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

nezakládá závislost na výživě. Závěrem brojil proti závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí, neboť přiměřenost dopadů neudělení trvalého pobytu nelze omezit pouze na to, že žalobce již jedno platné (byť nižší) pobytové oprávnění v Česku má. OAM se dle něj nevypořádal s významem žalobcovy motivace získat společně s povolením k trvalému pobytu také účast na veřejném zdravotním pojištění.

IV. Napadené rozhodnutí

16. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí plně ztotožnila se závěrem OAM, že žalobce neprokázal při uspokojování svých základních potřeb závislost na výživě ani jiné nutné péči poskytované dcerou – občankou EU, a to ani před vstupem na území České republiky. OAM dle ní správně uzavřel, že poskytování další hotovosti od dcery nebylo prokázáno, předložené výpisy z jejích účtů neprokazují, že by je žalobce společně se svou manželkou využívali. Žalobce má uzbeký důchod, který si šetří na urgentní věci a který přesahuje částku českého životního minima, proto by mu tak měl pro uspokojování jeho základních potřeb měl zcela dostačovat. Z protokolu z 3. 7. 2023 bylo podle žalované prokázáno, že za žalobce všechno včetně bydlení v Česku hradí dcera, s níž (a s její rodinou) žalobce bydlí a spolu s manželkou pomáhají s vnoučaty.
17. OAM správně posoudil i nesplnění podmínky žalobcovy závislosti na „jiné nutné péči“. Lékařská zpráva z dubna 2025 potřebu celodenní péče nepotvrzuje, žalobce je schopen být po dobu nemoci sám v dcerou pronajatém bytě, byl také sám s manželkou na dovolených a u syna v Kanadě, s vnoučaty chodí na procházky a lékaře zvládá navštívit v doprovodu své dcery či manželky. Taková pomoc je dle žalované běžnou pomocí starším osobám. V této souvislosti odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni z 12. 2. 2019 č.j. 57 A 19/2018-53.
18. K námitce rozdílného posouzení podmínky § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v řízeních o přechodném a trvalém pobytu žalovaná uvedla, že se jedná o samostatná řízení probíhající v odlišných dobách, v nichž byly žalobcem předloženy rozdílné důkazy; předmětem řízení o udělení povolení k trvalému pobytu nebyl přezkum splnění podmínek v předchozím řízení. Aktuálně předložené doklady podle ní v tomto řízení neprokázaly, že by byl žalobce rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
19. Za nedůvodnou označila i námitku týkající se zkrácení žalobcových práv neprovedením jeho výsledku, přičemž odkázala na rozsudky NSS č.j. 3 As 27/2005-83 a č.j. 3 As 32/2006-52.
20. Žalovaná dále odmítla námitku nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Zdůraznila, že § 87 zákona o pobytu cizinců takovou povinnost neukládá, na podporu svého závěru uvedla rozsudek NSS č.j. 10 Azs 249/2016-47. Současně poukázala na další rozhodnutí, a to rozsudky NSS č.j. 5 Azs 46/2008-71, č.j. 3 As 21/2011-85, č.j. 7 As 112/2011-71, rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 9 A 74/2020-67. Dle tam obsažených závěrů představuje neudělení trvalého pobytu zásah nízké intenzity, zvláště za situace, kdy je žalobce nadále v České republice oprávněn pobývat na základě povolení k přechodnému pobytu. Napadené rozhodnutí proto žalovaná shledala zákonným a potvrdila prvostupňové zamítnutí žádosti.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, osobou k tomu oprávněnou podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

22. Ve smyslu ust. § 34 s. ř. s. soud vyrozuměl o řízení žalobcovu dceru a vyzval ji, aby oznámila, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Žalobcova dcera na výzvu nereagovala.
23. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení na nařízení jednání sami netrvali (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Jednání soud nepovažoval za potřebné nařídit ani z důvodu doplnění dokazování; účastníci řízení ostatně ani žádné důkazní návrhy neučinili.
24. Soud dále uvádí, že na rozhodnutí obou správních orgánů hleděl v souladu s ustálenou rozhodovací praxí správních soudů jako na jeden celek, kdy případné vady odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu mohl zhojit žalovaný (obdobně rozsudek NSS č.j. 6 Ads 134/2012-47).
25. Soud vycházel zejména z následující právní úpravy.
26. Podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyť.
27. Podle § 87h odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2 na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky^{1a}), který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie^{1b}), kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.
28. Podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže nejsou splněny podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu uvedené v § 87g nebo 87h.
29. Podle § 87w zákona o pobytu cizinců náležitosti žádosti o udělení osvědčení o registraci, pobytové karty, průkazu trvalého pobytu nebo karty trvalého pobytu nebo prodloužení doby jejich platnosti nesmí být starší 180 dnů, s výjimkou cestovního dokladu, matričního dokladu a fotografie, pokud odpovídá skutečné podobě žadatele. Ustanovení § 55 odst. 2 až 4 platí obdobně.
30. O podané žalobě soud uvážil takto.
31. První námitkou, obsahující dva samostatné žalobní důvody, žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Protože soud posuzuje existenci nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti, z logiky věci proto nejprve přistoupil k jejich vypořádání.
32. V obecné rovině soud uvádí, že za nepřezkoumatelné lze považovat takové rozhodnutí, z něhož není vůbec možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl nebo které

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden. Rozhodnutí je také nepřezkoumatelné, jestliže z něj není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů tyto námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené. Nepřezkoumatelné je také rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. „Přezkoumatelnost“ přitom není hodnotou sama o sobě. Zrušení pro nepřezkoumatelnost totiž zpravidla pro účastníky řízení ničeho užitečného nepřináší, neboť výsledkem je naopak téměř vždy prodloužení a prodražení sporu. I proto musí soud rušit rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost jen ve výjimečných případech. A to v takových, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. rozsudek NSS č.j. 9 Afs 173/2022-33). Jeho použití je tak namístě např. tehdy, pomine-li správní orgán podstatná skutková tvrzení opřená o obsah správního spisu či podložená důkazními návrhy, mohou-li reálně vést k přehodnocení merita věci. Z odůvodnění nepřezkoumatelného rozhodnutí nesmí být vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (usnesení rozšířeného senátu NSS č.j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 30).

33. Napadené rozhodnutí má žalobce za nepřezkoumatelné v první řadě pro rozpor mezi právním závěrem učiněným v řízení o udělení povolení k jeho přechodnému pobytu a v řízení o udělení povolení k jeho trvalému pobytu. Žalobce namítá, že zatímco v prvním případě dle žalované podmínky závislosti na výživě nebo jiné nutné péči při uspokojování svých základních životních potřeb dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců splnil, nyní je již nesplňuje; napadené rozhodnutí přitom tento rozpor nijak nevysvětlilo, přestože nesplnění podmínky bylo výlučným důvodem, pro který byla jeho žádost o povolení k trvalému pobytu zamítnuta. Žalovaná má naopak za to, že řízení probíhala v jinou dobu, byly v nich předkládány doklady vztahující se k jednotlivým dobám, přičemž předmětem řízení o udělení trvalého pobytu není přezkoumat splnění podmínek pro udělení přechodného pobytu; v řízení o udělení trvalého pobytu pak žalobce splnění podmínek dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců předloženými důkazy neprokázal.
34. Soud dává za pravdu žalované v tom směru, že obě řízení, tedy řízení o udělení povolení k přechodnému pobytu a řízení o udělení povolení k trvalému pobytu, jsou řízení samostatná, jejichž výsledkem je posouzení žádosti o udělení odlišného typu pobytového oprávnění. Soud přisvědčuje žalované i v tom, že řízení probíhala v jinou dobu a žalobcem byly předkládány různé důkazy (a to k výzvě prvostupňového orgánu). Stanovisko žalované však v kontextu dalších okolností namítaných žalobcem neobstojí. Žalobce byl nejprve v postavení žadatele o přechodný pobyt, o který požádal v roce 2022. Udělen mu byl až v roce 2024, řízení bylo pravomocně skončeno k 7. 11. 2024 předáním pobytové karty. V uvedeném řízení byla sporná též otázka jako v řízení nynějším – tedy zda je žalobce rodinným příslušníkem, který je při uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči, které jsou mu poskytovány jeho dcerou. V řízení o udělení povolení k přechodnému pobytu to byla přitom žalovaná, která prvostupňovému orgánu vytkla nesprávné posouzení závislosti žalobce na péči dcery, současně přitom výslovně odkázala na lékařskou zprávu z 21. 11. 2022. Z ní podle žalované vyplynulo, že v některých aspektech je péče a pomoc rodiny vyžadována. Odkázala také na výsledky dcery, z nichž měla za prokázané, že je žalobce společně s manželkou na dceři závislý při uspokojování svých základních potřeb stran výživy. Z výsledku a předložených dokumentů také dle žalované vyplynulo, že dcera své rodiče včetně žalobce finančně podporovala už v domovském státě a že je žalobce na dceři finančně závislý, neboť ta za něj vše hraří. Dále žalovaná konstatovala,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

že v následném řízení bude muset žalobce předložit aktuální podklady. Žalobce po zrušení prvostupňového rozhodnutí OAM předložil nové důkazy, z nichž bylo následně seznáno, že žalobce podmínky závislosti prokázal.

35. Pouhé čtyři dny po převzetí karty k udělenému přechodnému pobytu žalobce požádal o udělení povolení k pobytu trvalému. Dle přesvědčení soudu měl žalobce s ohledem na krátký časový odstup důvod předpokládat, že možné posoudit důkazy prokazující postavení rodinného příslušníka ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v řízení o udělení přechodného pobytu obdobně i v řízení o udělení povolení k jeho trvalému pobytu. Tomuto ostatně odpovídá fakt, že na předchozí řízení a v něm předložené důkazy ve své žádosti výslovně odkázal.
36. Žalovaná sice povolení o přechodném pobytu vydala v jiném řízení, v nyní posuzovaném řízení však musela mj. řešit shodnou právní otázku, tedy to, zdali je žalobce rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Rozhodovací praxe by měla být konzistentní v situacích, v nichž správní orgány řeší stejné právní a skutkové otázky, tak i v situacích, kdy se řízení týká téhož subjektu a předmět řízení je (alespoň) obdobný. Přestože nelze vyloučit, že žalovaná vždy v takovéto situaci nedospěje ke stejným výsledkům (zde o naplnění podmínky obsažené v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců), je potřeba zdůraznit, že pokud se správní orgán rozhodne od svých předchozích závěrů odklonit, musí své odlišné rozhodnutí pečlivě vysvětlit (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 18 A 41/2025-60).
37. Za situace, kdy správní orgány v řízení o udělení povolení k trvalému pobytu posoudily tutéž právní otázku splnění podmínky dle § 15a odst. 1 d) zákona o pobytu cizinců zcela opačně od řízení o udělení povolení k přechodnému pobytu, bylo namístě důkladně vysvětlit, co je k opačnému závěru vedlo. Tím spíše za situace, kdy bylo nesplnění podmínky výlučným důvodem pro zamítnutí žalobcovy žádosti, přičemž žalobce k opačnému posouzení formuloval zcela konkretizovanou odvolací námitku. Postup, kdy žalovaná opačné posouzení téže právní otázky vysvětlila pouze obecným odkazem na oddělenost řízení, časové hledisko a odlišnou sadu předložených důkazů, proto neobstojí. Takto povšechné vysvětlení totiž neodpovídá principům legitimního očekávání ani dobré správy (§ 2 odst. 4 a 8 odst. 2 správního řádu).
38. Dále soud v napadeném rozhodnutí postrádá vypořádání odvolací námitky porušení § 2 odst. 4 správního řádu tím, že ve dvou souvisejících řízeních posoudila tytéž, resp. zcela obdobné důkazy rozdílným způsobem. Zatímco v řízení o udělení povolení k přechodnému pobytu byly důkazy k prokázání podmínky dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců dostatečné, v řízení o udělení povolení k trvalému pobytu již nikoli.
39. Soud ve správním spisu ověřil, že žalobce v žádosti s ohledem na krátký časový odstup mezi oběma řízeními odkázal mj. na skutková zjištění vyplývající z důkazů obsažených ve správním spisu o udělení povolení k přechodnému pobytu. Ze spisového materiálu je také patrné, že se žalovaná ve zrušovacím rozhodnutí z 21. 5. 2024 ve vztahu k předloženým důkazům v řízení o udělení povolení k žalobcově přechodnému pobytu vymezila vůči závěru OAM, že z lékařských zpráv nebylo možné učinit závěr o žalobcově závislosti na péči jiné osoby. Výslovně přitom poukázala na lékařskou zprávu z 21. 11. 2022, z níž seznala, že u žalobce je v některých aspektech péče a pomoc rodiny vyžadována. Žalovaná měla také žalobcovu závislost na dceři při uspokojování jeho základních potřeb prokázanu z jejího výsledku. Z předložených dokumentů také podle žalované vyplynulo, že dcera své rodiče

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

včetně žalobce finančně podporovala už v domovském státě a žalobce je nyní na dceři finančně závislý, protože dcera za něj vše hradí. Dále konstatovala, že v následném řízení bude muset žalobce předložit aktuální podklady. To žalobce následně učinil, když OAM předložil doklad o úhradě pojištění, čestné prohlášení dcery o tom, že žalobce vyživuje, a aktualizovanou lékařskou zprávu z 3. 6. 2024. Právě s ohledem na tyto dokumenty a závěr žalované obsažený v rozhodnutí z 21. 5. 2024 v předkládací zprávě z 16. 7. 2024 OAM následně seznal, že žalobci může být povolení k přechodnému pobytu uděleno.

40. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že lékařská zpráva z 3. 6. 2024, kterou následně OAM v řízení o udělení povolení k trvalému pobytu považoval za neaktuální, se obsahově prakticky neliší od lékařské zprávy z dubna 2025. Tu žalobce na výzvu předložil v řízení o udělení povolení k trvalého pobytu. Jediná odlišnost mezi jejich diagnostickými závěry je taková, že žalobce v dubnu 2025, oproti červnu 2024, kdy byly posuzovány podmínky k udělení přechodného pobytu, trpěl navíc také bursitidou levého ramene s omezením funkce. Obě uvedené zprávy se také prakticky neliší od té, která byla praktickým lékařem vystavena již 21. 11. 2022.
41. V otázce schopnosti žalobcovy sebeobsluhy jsou všechny tři uvedené lékařské zprávy totožné. Žalobce dle nich chůzi zvládá s oporou a jištěním doprovodu, nemá sníženou schopnost orientace, léky mu dává a dietní režim upravuje rodina. Žalobce dle všech zpráv zvládá oblékání sám, hygienu a péči o domácnost zvládá s pomocí rodiny. Nákupy žalobce nezvládá. Zprávy se tak v tomto směru obsahově liší jen svými jednotlivými daty. Jednotlivé diagnostické závěry se následně liší minimálně, diagnózy jednotlivých onemocnění však v průběhu času nemizí, naopak přibývají. V lékařské zprávě z 22. 11. 2022 je konstatováno, že žalobce má kolísavou symptomatickou hypertenzi a sklony k bradykardii, trpí chronickou vertebrobazilární insuficiencí s nestabilitou, bolestmi a křečemi v levé dolní končetině a po covidové pneumonii má plicní fibrosu. V lékařské zprávě z 3. 6. 2024 se pak společně s chronickou vertebrobazilární insuficiencí s nestabilitou objevuje také vertigo, samostatně v souvislosti s bolestmi a křečí dolních končetin/dolní končetiny praktický lékař je vysloveno podezření na neuropatii. V lékařské zprávě z dubna 2025 se pak v diagnostickém závěru následně objevuje také bursitida levého ramene s omezením funkce. Lze tedy uzavřít, že všechny zmíněné lékařské zprávy jsou ve vztahu k omezením, která jednotlivá onemocnění žalobci způsobují, totožné, žalobci navíc další onemocnění v průběhu tří let přibyla.
42. Soud si je vědom toho, že zákon o pobytu cizinců po žalobci vyžaduje prokázání existující závislosti na péči třetích osob, nikoli prokázání zdravotního stavu žadatele. Lékařská zpráva či posudek tak nemusí být jediným důkazem o závislosti, tvrzení o závislosti může být potvrzeno či vyvráceno také na základě výsledků, pobytové kontroly nebo jakýchkoli jiných důkazních prostředků, které v řízení navrhuje žalobce a shromáždí správní orgány (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 43 A 7/2020-87). Soud neopomenul ani skutečnost, že v řízení o udělení povolení k trvalému pobytu OAM žalobce vyzval k tomu, aby předložil novou, tzv. „souhrnnou“ lékařskou zprávu, ve výzvě OAM kladl mj. detailní požadavky na to, kdo má zprávu vydat a co má zpráva obsahovat. Výzva z 2. 4. 2025 obsahovala poučení, že by lékařská zpráva měla být vydána buď odborným lékařem, praktickým lékařem na základě vyjádření odborných lékařů nebo zdravotnickým zařízením, požadovala také dílčí závěry k jednotlivým prvkům sebeobsluhy (např. mobilita, orientace apod.) a závěr, že žalobce je na dceři závislý ve smyslu zákona o sociálních službách.

43. Soud pouze na okraj poznamenává, že je otázkou, zda lze na lékařskou zprávu jako jeden z důkazních prostředků, které mohou stav žalobcovy závislosti prokázat, klást takto detailní požadavky. Zákon o pobytu cizinců přesnou podobu dokladu prokazujícího zdravotní stav, resp. závislost na péči jiné osoby, nestanoví požadavek, aby byly lékařské zprávy koncipovány dle zákona o sociálních službách, či aby obsahovaly podrobný chorobopis. Judikatura správních soudů pak zastává názor, že na lékařskou zprávu klást stejné nároky jako např. na správní rozhodnutí nelze, nelze po ní vyžadovat detailní odůvodnění v ní obsažených závěrů. I z velmi stručné lékařské zprávy obsahující jasně formulovaný názor odborníka o nutnosti trvalého dohledu nad žadatelem lze učinit jednoznačné skutkové zjištění, prokazující tvrzení o nemožnosti v zemi původu vést samostatný život; případné pochybnosti lze odstranit dalším dokazováním (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 19/2018).
44. Nicméně, bez ohledu na otázku přiměřenosti výzvy, zde stálo žalobcovo očekávání, že pokud byla lékařská zpráva z 3. 6. 2024 dostatečná pro učinění závěru o závislosti na péči a výživě dcery, bude aktuálnější lékařská zpráva se stejným obsahem dostačující pro tentýž právní závěr i v následně zahájeném řízení o udělení povolení k trvalému pobytu. O to spíše za situace, kdy takový závěr žalovaná výslovně učinila už ve vztahu k lékařské zprávě z 21. 11. 2022, která je s pozdějšími lékařskými zprávami v otázce žalobcovy sebeobsluhy totožná. Jinými slovy, žalobce v obou řízeních předložil tři prakticky totožné zprávy v domnění, že žalovaná o žalobcově omezené schopnosti se o sebe samostatně postarat zaujme shodné stanovisko jako v řízení předchozím.
45. Soud plně respektuje zásadu volného hodnocení důkazů správními orgány a posuzování důkazů dle svého uvážení a v jejich vzájemných souvislostech (k tomu srov. § 50 odst. 4 správního řádu). Pokud však OAM v prvostupňovém rozhodnutí uvádí, že „*žadatel ke své žádosti nepředložil žádnou aktuální lékařskou zprávu, ze které by vyplynulo, že je závislý na péči občana EU/ČR,*“ pak nelze pominout, že správní orgány v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu z prakticky totožného důkazu vyvodily odlišná skutková zjištění a následně také zcela opačný právní názor, než který tytéž orgány učinily v řízení předchozím. Žalovaná tento rozpor v napadeném rozhodnutí neodstranila, když názor OAM z prvostupňového rozhodnutí bez dalšího přejala.
46. Pokud se žalovaná v řízení o udělení povolení k trvalému pobytu zabývala ve vztahu k téže osobě stejnými skutkovými a právními otázkami, měla své odlišné stanovisko (navíc v otázce pro věc zásadní) pečlivě vysvětlit tak, aby rozhodovala konzistentně. V jednom řízení by bez přesvědčivého vysvětlení neměla fakticky popírat závěry z jiného jí vedeného řízení i co do skutkových zjištění. Takovým postupem je zpochybněna zásada předvídatelnosti rozhodnutí – ta předpokládá, že účastníci právních vztahů mohou legitimně očekávat, že správní orgány budou ve skutkově a právně srovnatelných případech rozhodovat, ve svém celkovém vyznění, obdobně. Pouze takový postup respektuje právní jistotu. Nelze přitom opomíjet, že důsledné dodržování zásady předvídatelnosti se významně pozitivně projevuje i v rámci celkového nazírání společnosti na význam a roli práva (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 470/97, Sbírka nálezů a usnesení, sv. 16, str. 203 a násl. nebo rozsudek NSS z 12. 8. 2004, č.j. 2 Afs 47/2004-83).
47. Pro absenci těchto důvodů v odůvodnění napadeného rozhodnutí tak soud shledal, že napadené rozhodnutí nelze přezkoumat.

48. Druhý důvod nepřezkoumatelnosti spatřuje žalobce v tom, že se napadené rozhodnutí vůbec nevypořádalo s jeho návrhy na provedení svědeckých výsledků sousedky a zetě. Dne 24. 4. 2025 žalobce oba navrhl vyslechnout, správní orgány však návrhy ponechaly zcela bez vyjádření.
49. Ze správního spisu soud ověřil, že žalobce dne 24. 4. 2025, s odkazem na předchozí řízení o povolení k přechodnému pobytu, navrhl zopakovat svůj výslech, výslech své manželky a dcery. Současně, obdobně jako v předchozím řízení, navrhl rovněž již zmíněný výslech sousedky a zetě. V prvostupňovém rozhodnutí OAM výslovně uvedl pouze to, že podání z 24. 4. 2025 obsahuje návrhy na výslech žalobce, jeho manželky a dcery; o návrzích na výslech dalších dvou svědků neuvedl ničeho. Prvostupňové rozhodnutí nadto neobsahuje žádnou úvahu, z jakého důvodu nebyly navržené důkazy provedeny.
50. Zmíněné opomenutí prvostupňového orgánu žalobce namítl v odvolacím řízení. Žalovaná v napadeném rozhodnutí výslovně připustila, že žalobce v odvolání brojí proti nevypořádání vícero návrhů svědeckých výpovědí. Námitku ovšem následně vypořádala pouze konstatováním ohledně žalobcova účastnického výsledku, kdy měla za to, že jeho neprovedením nedošlo ke zkrácení práv žalobce, s odkazem na to, že prvostupňový orgán měl k dispozici protokol o žalobcově výsledku z 3. 7. 2023 z řízení o udělení povolení k přechodnému pobytu. Opakování výsledku proto žalovaná považovala za nadbytečné, přičemž zdůraznila, že žalobce navíc neuvedl, jakých konkrétních okolností by se měl nový výslech týkat. K neprovedení svědeckých výsledků se žalovaná v napadeném rozhodnutí nevyjádřila.
51. Ust. § 52 správního řádu ukládá účastníkům řízení povinnost označit na podporu svých tvrzení důkazy. Správní orgány sice nejsou takovými návrhy vázány, jsou však povinny provést takové důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z toho vyplývá, že správní orgán sice každý navržený důkaz provést nemusí, avšak u důkazů, které neprovede, by měl dát najevo, proč jejich provedení nepovažoval za potřebné. Z rozhodnutí by vždy mělo být seznatelné, z jakého důvodu by provedení navržených důkazů nemohlo přispět ke zjištění skutkového stavu. Tato povinnost má svůj odraz i v § 68 odst. 3 správního řádu. Podle něj musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jakými úvahami se správní orgán řídil a jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení. Pokud z odůvodnění rozhodnutí nelze dovodit, proč správní orgán určité důkazní návrhy neprovedl a z jakého důvodu je nepovažoval za relevantní, je rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
52. Soud dává za pravdu žalobci v tom, že správní orgány uvedeným způsobem nepostupovaly. Na nevypořádání důkazních návrhů žalobce upozorňoval již v odvolacím řízení, žalovaná však pochybení prvostupňového orgánu nenapravila, neboť se zabývala pouze návrhem na provedení účastnického výsledku, který v napadeném rozhodnutí považovala za nadbytečný z důvodu dostatečnosti zjištění v řízení o udělení přechodného pobytu. Za situace, kdy žadatel v pobytovém řízení, od něhož očekává (pokračující) sloučení se svými rodinnými příslušníky, navrhuje vyslechnout mj. jednu z osob ze společné domácnosti, dle názoru soudu není přístup správních orgánů, při němž byly tyto návrhy bez jakéhokoli vysvětlení pominuty, obhajitelný. Žalovaná měla odůvodnit, z jakých důvodů správní orgány nepovažovaly za potřebné zjistit skutkový stav k aktuálnímu času, a proč tedy k provedení důkazů nepřistoupily.

53. Absenci takového zdůvodnění soud považuje za problematickou především v kontextu toho, že správní orgány uznaly splnění podmínky ust. § 15a odst. 1 d) zákona o pobytu cizinců pouze krátký čas před podáním žádosti, neboť řízení o povolení k trvalému pobytu bylo zahájeno bezprostředně po skončení řízení o povolení k přechodnému pobytu. Pokud OAM téměř po šesti měsících od zahájení řízení u (většiny) žalobcem navržených důkazů konstatoval neaktuálnost podkladů, je logické, že se žalobce, s ohledem na plynutí času, snažil předložit obdobné, toliko aktualizované důkazy. Stejně tak je pochopitelné, že se prokázání skutkového stavu snažil dosáhnout také provedením nových výsledků. Ať už by byl závěr o jejich vypovídací hodnotě ze strany správních orgánů jakýkoliv, měly i v kontextu toho, že v řízení došly ve výsledku ke zcela opačnému právnímu závěru, dbát na to, aby důsledně zdůvodnily, proč jsou nyní žalobcovy důkazní návrhy v některém ohledu irelevantní. Pro úplnost soud dodává, že zde neobstojí podpůrná argumentace žalované judikaturou správních soudů, jmenovitě rozsudky NSS sp. zn. 3 As 27/2005 a sp. zn. 3 As 32/2006. Odkazovaná judikatura cílí na právně i skutkově odlišné případy, a proto k ní soud pro nyní posuzovanou dílčí otázku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí přihlédnout nemohl.
54. Soud tak uzavírá, že shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů i v otázce týkající se provádění navržených důkazů.
55. Jelikož nepřezkoumatelnost představuje vadu bránící věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí, nemohl se soud zabývat dalšími žalobními námitkami. Takový postup by byl předčasný.

VI. Závěr a náklady řízení

56. Soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení (výrok I). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaná ve svém dalším rozhodnutí řádně, tj. dostatečně podrobně, individualizovaně, vnitřně nerozporně a na základě pečlivého zhodnocení provedených důkazů (případně po doplnění dokazování) odůvodní svůj náhled na splnění či nesplnění podmínky dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců; zaměří se přitom na skutečnost, že v časově předcházejícím řízení o udělení povolení k přechodnému pobytu byla u žalobce podmínka závislosti na výživě či jiné nutné péči při uspokojování jeho základních potřeb shledána naplněná, a to i na základě lékařských zpráv s obdobným obsahem. Pokud žalovaná neprovede všechny žalobcem navržené důkazy, neopomene ve svém dalším rozhodnutí ozřejmit důvody, které ji k tomu vedly (§ 51 a § 52 správního řádu).
57. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny za zastupování advokátem, který ve věci učinil dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), přičemž za každý z těchto úkonů mu náleží částka 4.620 Kč [§ 9 odst. 5, § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů]. Dále zástupci žalobce přísluší náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 450 Kč za každý úkon. Zástupci žalobce tedy celkem na náhradě nákladů řízení náleží 13.140 Kč.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. května 2026

JUDr. Hana Kadaňová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.